

A romantic scene of a man and a woman kissing under a full moon by a waterfall. The man is shirtless and wearing dark pants, while the woman is wearing a light-colored, strapless dress. They are embracing and kissing in a lush, natural setting with a waterfall in the background and a large, bright full moon in the sky. The overall mood is romantic and intimate.

*Lisa
Jackson*

*Polibek
měsíce*

*Lisa
Jackson*

*Polibek
měsíce*

2013

Copyright © 1995 by Susan Crose
Translation © 2013 by Dana Chodilová
Cover design © 2012, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KISS OF THE MOON,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2004,
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2013

ISBN 978-80-7303-859-5

*Zvláštní dík patří Nancy Bushové,
Sally Petersové a Kathy Okanové*

PROLOG

Hrad Prydd, listopad 1280

Dnes v noci se bohové hněvali. Vítr kvílel a moře běsnilo, zuřivě se sápal po útesech, na nichž se už víc než sto let tyčil hrad Prydd.

Isolde, porodní bába, již mnozí považovali za čarodějnici, se chvěla a tiskla si svůj vzácný košík k tělu. Kostnatými prsty si přidržovala kapuci pláště a spěchala k hlavní hradní síni. Déšť, mrazivý jako duše samotného ďábla, bičoval zemi z temných bouřkových mračen, zastiňujících měsíc. Vítr, ženoucí se s děsivým svištěním od moře, tancoval lehce jako dotek smrti po Isoldině starém vrásčitém krku. Do došků na střeších stájí a chatrčí na vnějším nádvoří se opíraly mohutné nápory vichru. Oblohu křižovaly divoké blesky a do vytrvalého bušení přílivu zaznívalo hluboké dunění hromu.

Isolde vyslala ustrašený pohled k rozbouřeným nebesům a zašeptala spěšnou modlitbičku. Věděla, že se na ni Bůh zlobí, protože se drží pohanských zvyklostí starého lidu.

„Mého konání si nevšímej, Všemohoucí. Jen stůj při té ženě,“ zaprosila a ještě pevněji sevřela vlhké držadlo košíku. Jako by jí ten hluchý Bůh kdy popřál sluchu!

Pospíchala pod padací mříží a přes vnější nádvoří, kožené boty se jí bořily hluboko do bahnitě stezky, vyšlapané koňmi a lidmi, kteří zdupali trávu po cestě do hlavní síně. Na schodech postávalo pár rytířů se zasmušilým výrazem – lady Cleva, milovaná manželka hrad-

ního pána, ztrácela krev a možná i život při porodu vytouženého druhého děťátka.

Pokud Isolde nezasáhne a nevychýlí směr osudu.

Clevin, prvorozený chlapec jménem Tadd, měl sotva sedm let, ale už byl rozmazlený a umíněný, dokonce i krutý, jak Isolde často pozorovala. Nerozpakoval se šlehnout bičem svého poníka, natož zkopat psy, až bolestně kňučeli. Ublížoval i kamarádům, škrábal, kopal, kousal a oháněl se pěstmi, věděl, že z každého souboje vyjde jako vítěz, protože je nejstarší baronovo dítě: vyvolený dědic Pryddu.

Ano, tomu chlapci koluje v žilách zlá krev. Ale baron Eaton a jeho žena další potomky neměli. Od té doby, kdy Cleva přivedla na svět Tadda, nosila pod srdcem dítě ještě třikrát. Dvakrát brzy potratila, ale poslední plod vydržel v děloze až do konce. Slabé novorozeně s promodralými rtíky přečkalo jen pár hodin. Lady Cleva, která při porodu ztratila spoustu krve, byla tak šílená žalem, že ji baron nechal hlídat. Báł se, aby si nesáhla na život.

A teď lady zas sužovaly těžké porodní bolesti. Isolde se rychle pokřižovala. Nebyla hloupá, věděla, že by pro ni baron poslal jenom za těch nejhorších okolností, protože otec William, pryddský kněz, jejími bylinkami a zaříkadly opovrhoval.

„Tohle je magie od ďábla, čarodějnictví,“ nechal se slyšet nejednou. Povytáhl huňaté obočí a dodal: „A ty, Isolde, se budeš celou věčnost smažit v pekle.“

William rád kázal obyvatelům Pryddu o odplatách za hříchy, ale Isolde ho podezírala, že má sám na svědomí pár neřestí. U tabule až příliš často zabloudil pohledem k děvčatům a Isolde si několi-krát všimla, jak před oltářem klopytá a drmolí kázání, jako by hojně ochutnával baronova vína.

Ano, William by vytáhl do boje, kdyby věděl, že má dítě rodit Isolde. Ale baron miloval manželku víc než Boha a udělal by cokoli, aby Clevu zachránil – dokonce i přizval na pomoc Isoldiny čáry.

„Tudy, ženská,“ ukázala jí stráž a otevřela silné dubové dveře hlavní síně. Zvuky hradu doléhaly dovnitř tlumeněji. U schodiště hráli čtyři vojáci v kostky, služebné pokládaly ke krbu čisté rohože, kovář rovnal v rohu dříví na topení a správce svým nosovým hlasem pokřikoval rozkazy do kuchyně.

Oheň praskal a syčel, vydával rudou zář, ale hradem se vznášela mrazivá smrt. Dva žlutoocí lovečtí psi zavrčeli, když se Isolde přiblížila, jako by i oni věděli, že stařena nevěří poctivě ve vše, co je svaté.

„Isolde! Pojď honem!“ Baron Eaton se k ní přihnul ze schodů, popadl ji za paže a napůl ji vlekl nahoru po hladkých kamenných stupních. Byl to vysoký muž se širokými rameny a křtící hustých zrzavých vlasů, rámuujících hezkou pihovatou tvář. Oči měl modré jako velšské nebe a obličej ostře řezaný, aristokratických rysů. Povídalo se, že tento pohledný a statný muž je králův levoboček. Ale dnes vypadal hluboce ustaraný, obvykle jasné oči mu potemněly starostí.

„Díky všem svatým, že jsi tady,“ spěchala k nim Rowena, až se za ní zamihotaly plameny voskovic v nástěnných svícnech. Buclatá žena s jemnými bílými vlasy a zarudlou pletí byla také porodní bába a navíc mimořádně oddaná křesťanka, jejíž zbožnost by nezpochybnil ani otec William. Rowena popadla Isoldiny ruce do buclatých prstů. „Lady Cleva si tě žádá. Ty bolesti...“ Slova se v ní zadržela, kousla se do rtu. „No, pojď, pojď... Není času nazbyt. Bojím se, že je dítě obrácené, a... Ach, pospěš si, prosím.“

Chodbou nahoře se rozléhalo bolestné sténání, lady jistě prožívala muka. Isolde přidala do kroku, když vtom spatřila otce Williama, stojícího na stráži u dveří Cleviny komnaty. Pokřičovala se, ale Williamovy masité prsty se jí sevřely na lokti, zadržel ji, než mohla vejít.

„Toto je křesťanská domácnost, porodní bábo,“ zahřímá, až se jeho varovný hlas rozlehl hradem.

„Ano, otče.“

„Já znám tvé metody. Žádná ďábelská magie se tu konat nebude. Žádné zařikávání. Žádné čáry.“

Isolde se mu zahleděla do zarudlých očí. „Přišla jsem pomoci při porodu, otče. To je všechno.“

Kněz se ušklíbl a rychle jí sáhl do košíku, tlusté prsty zajely pod ručníky k noži, bylinkám a svíčkám. „Čarodějnické nástroje?“ zašeptal a mlaskl svým bohabojným jazykem.

„Kdeže, otče, jen nástroje dobré porodní báby.“ Vyškubla mu paži ze sevření.

„Je to pravda?“ zeptal se otec William Roweny.

Rowena spolkla pravdu a vyhnula se knězovu tíživému pohledu. „Isolde sem přišla pomoci božímú dílu a porodit baronovi syna. Lady potřebuje péči, kterou jí může dát jenom zkušená Isolde.“

„Ale...“

„Měj na paměti, otče,“ dodala Rowena, „že Isolde nebyla u toho, když se narodilo to polomrtvé děcko. A nebyla tu ani, když lady přišla o ty nebohé dušičky, které se neudržely v její děloze. Podle mě je to boží vůle, aby baron a jeho žena měli další syny a dcery.“

Lady Cleva v pokoji vykřikla: „Pomoz mi, prosím. Bože můj, pomoz mi!“

Kněz chtěl něco říci, ale zachytil pohled barona Eatona a zařal zuby. „V Pryddu není místo pro čáry a kouzla, Isolde. To je zákon Boha a země.“

Isolde napřímila starý hřbet a zahleděla se zpřímá do knězových rozhořčených očí. „Mám tady práci, otče. Snad bys mohl zajít do kaple a modlit se za duši toho nenarozeného dítěte.“ Podívala se na barona. „I to pomůže.“

„Ano.“ Eaton bez dalších řečí odvedl otce Williama po schodech. Isolde v duchu poslala děkovnou modlitbičku kterémukoli bohu, který zrovna poslouchal, a pospíchala k lůžku lady Clevy.

Místnost byla rozlehlá, s novými rohožemi na zemi, čistými gobelíny na vybělených zdech a s ohněm, sálajícím v krbu. Vůní kouře a levandule však pronikaly štiplavé pachy potu, moči a krve.

Lady Cleva ležela na posteli, tvář vlhkou a zrudlou, oči rozsvícené bolestí. „Pomoz mi,“ zašeptala a zkroutila prsty na zmačkaných lněných přikrývkách. „Prosím, Isolde... musíš...“ Stiskla rty a do očí jí vstoupily slzy.

„Pssst...“ konejšila ji Isolde měkce a pohladila Clevu po zpeněných vlasech. Přejela jí zkušenýma kostnatýma rukama po těle a nezastavila se, dokud neucítila dítě, zkroucené v porodních cestách.

Koutkem oka viděla, jak se Rowena rychle křížuje na rozložitých prsou.

„Všechno dobře dopadne,“ ujistila paní, i když pochybovala o vlastních slovech. Tady šlo o víc než jen o jednoduchý porod, a pokud se dítě neobráti, uškrtí se.

„Bůh mě trestá,“ zamumlala Cleva, tělo se jí napjalo v křečích a krásná tvář se zkřivila utrpením.

„Mlč, paní! Bůh nikoho netrestá dítětem.“

Cleva znovu vykřikla. Její pleť, jindy tak dokonalá a bílá, byla teď skvrnitá, zrudlá, s popraskanými žilkami. „Ale toto dítě... není Eatonovo...“

Isolde zajela přísným pohledem k Roweně a odřízla další příznání. „Ty, porodní bábo, přines od pradleny čistá prostěradla a další horkou vodu z kuchyně a postarej se, ať nás nikdo neruší.“

„Ale můžu pomoci...“

Isolde neustoupila. „Paní blouzní, neví, co říká.“

Rowena polkla. „Myslíš si, že to dítě bude bas...“

„Myslím, že to dítě musíme zachránit a nedbat na slova ženy v bolestech. Všechno, co se tu řekne, zůstane ve zdech této komnaty.“

„Ale...“

„Jestli uslyším jediné slovo, jak se šíří v kuchyni nebo ve stájích, věř mi, Roweno, při všem, co je svaté a co ne, použiju proti tobě svá kouzla. Poznám, že jsi to byla ty, kdo promluvil. A teď přines ručníky.“

Cleva vykřikla, Rowena se kousla do tučného rtu a pospíchala na chodbu. Isolde neztrácela čas. Sáhla do košíku, vytáhla bylinky a nasypala do svícňů směs jmelí, kapradí a rozmarýnu, pak tam umístila dlouhé svíce. Zapálila je a přitom tiše mumlala kouzlo na ochranu matky a děcka. Nedbala o to, jestli je dítě Eatonovo, nebo nějakého stájníka. Isolde paní milovala a udělala by všechno, co je třeba, aby ji ochránila.

Cleva se prudce nadechla a Isolde vzala rudou šňůrku, udělala na ní devět uzlů a ovinula ji kolem ženina zpoceného krku. „Teď, paní, musíme pracovat rychle, dítě už je skoro na světě.“ Zručnými prsty si stáhla stříbrný prsten ve tvaru hada a vtiskla ho Clevě do dlaně. „Pevně ho drž a čerpej jeho hojivou sílu,“ pravila a přitlačila jí zpocený prst na prsten. „A teď, to dítě...“

Opatrně roztáhla Clevě nohy dál od sebe, sáhla do porodních cest a zašmátrala zkušenými prsty. Modlila se, aby se dítě obrátilo, zatímco zlehka táhla kluzkou hlavičku.

Déšť se lil po silných zdech a vítr kvílel stejně hlasitě jako Cleva. „Milosrdný Bože! Prosím. Ach...“ Svírala v dlani prsten, až se jí zařezával do masa.

„Vydrž, Clevo, už to bude jenom chvilka...“

Noc rozčísil blesk, na okamžik zalil pokoj děsivým světlem.

Cleva hlasitě zasténala, naposled zatlačila a dítě vklouzlo do Isoldiných připravených rukou.

„Bože můj, Bože můj,“ kvílela Cleva a vyřinula se z ní horká krev.

„Je to děvčátko, má paní,“ oznámila Isolde, zatímco ze sebe děcko vyrazilo první zdravý výkřik, „a krásné...“

Cleva se pokusila zvednout, ale Isolde ji jemně zatlačila zpátky do pokrývek a dítě nepouštěla z náruče.

„Počkej... to není všechno,“ zadržela ji, protože děcko bylo pořád spojeno pupeční šňůrou s placentou. Ovázala ji silnou nití a pak odřízla nožem.

Isolde dítě zkušeně umyla, kostnatými prsty přejela po každém kloubu. Pozorovala, jak k ní novorozeně vzhledlo očky temnými jako nebe. Dokonalý obličejíček rámovaly tmavé vlnité vlásky a v Isolde se málem zastavilo srdce.

Na cimbuří skučel vítr a stařeně divoce vířila v hlavě věštba, kterou slychala od dětství, předpověď předků.

Neslyšně ta slova pronesla a nemohla si pomoci, musela rozhalit ručník.

Zrodí se v bouři, s vlasy barvy havraních křídel, s očima temnými jako půlnoc, na alabastrové pleti bude mít polibek měsíce...

Putovala pohledem po bledých faldících novorozeného tělíčka, až uviděla, co hledala: mateřské znaménko pod krčkem dítěte, dokonalý srpek... polibek měsíce. „U všech svatých,“ zašeptala Isolde a zase holčičku zabalila.

Hrdlo se jí stahovalo posvátnou hrůzou. Poznala, že má před sebou vyvoleného, spasitele, který se obětuje pro mír mezi krajany. Tiskla dítě k sobě, vnímala jeho teplo, zavřela oči. Ano, viděla před sebou budoucnost, naplněnou krveprolitím a klamy, a pochopila, že ve slovech starých lidí byl zahalen osud této maličké.

Isolde slychala o vizích – ano, sama uměla nahlížet do budoucnosti –, ale nikdy by nečekala, že pomůže přivést na svět vyvoleného, jenž se stane zachráncem Pryddu.

„Děvče?“ zeptala se Cleva slabě, hlasem plným zklamání.

„Ano, a je moc hezká, paní. Krásná po mamince.“ Podala zavinité dítě Clevě a snažila se zachytit krev, pořád vytékající z Cleviny dělohy.

„To, co jsem řekla,“ zašeptala Cleva s provinilým pohledem, „o tom dítěti...“

„Co žena řekne v porodních bolestech, je mezi ní a jejím Bohem. Žádné uši nic neslyšely.“

„Ale...“

„Psst.“ Položila ruku Clevě na rameno. „Máš nádherné dítě, má paní, dcerušku, na kterou budeš jednoho dne hrdá.“ Vzala Clevě z ruky prsten a natáhla si ho zpátky na prst.

Dveře zaskřípaly a vrátila se Rowena, odvracela oči, nesouhlasně se kabonila. Neřekla nic, jen pomohla dítěti najít prs a omyla krev z Clevina těla.

Ozvalo se dunění kroků a do místnosti vrazil baron Eaton se širokým úsměvem na zrudlé tváři. „Je to syn?“ zeptal se a klekl si u postele své ženy, políbil ji na zpoceně kudrny a s posvátnou úctou se podíval na novorozeně.

Cleva si nervózně olízla rty. Do očí jí vstoupily slzy. „Dcera.“

Baron se pokusil zakrýt zklamání a jeho žena mu položila štíhlou dlaň na ruku. „Máme Tadda,“ připomněla mu a brada se jí zachvěla, jak kolébala dítě. „Máš svého prvorozeného syna.“

„Ano, a teď mám i dceru.“

Cleva těžce polkla, chtěla něco říct, ale podívala se přes rameno na Isolde a udržela jazyk za zuby.

„A je to krasavice. Jako její matka.“ Eaton položil mohutnou ruku děcku na hlavičku, ale úsměv ho opustil. Děvčátko se hlasitě krmilo, baron zavrtěl velkou hlavou. „Doufal jsem v dalšího syna,“ přiznal a Clevě se objevily v koutcích úst drobné vrásky.

„Možná ještě přijde,“ ozval se ode dveří kněz. Rozhlédl se po místnosti a zamračil se, když viděl, jak svíce pomalu hoří a vydávají bylinnou vůni. Všiml si šňůrky s uzlíky kolem Clevina krku a ostře si změřil Isolde. „Já tě varoval, porodní bábo...“

„Toto dítě je dar,“ řekla Isolde rychle.

Baron povytáhl obočí. „Dar?“ ponoukl ji k řeči.

„Pro vás. Pro celý Prydd.“ Vzdorně zvedla bradu, vnímala kněžův vzteklý pohled. „Narozená v bouři, s vlásky černými jako havraní křídla, očima modrými jako půlnoc a s polibkem měsíce...“

„To je nesmysl!“ přerušil ji otec William. „Kacířství.“

Isolde si netroufala se pohnout, když k ní ten vzteklý boží služebník vykročil. Masitým prstem jí zašermoval před nose. „Varuju tě, ženská, už ani slovo o tom starém proroctví, nebo se postarám, aby se biskup doslechl o tvých pohanských způsobech! Ten nebude tak shovívavý jako já. Existují zkoušky, které prokážou, jestli jsi hříšnice, nebo světice.“

Isolde se uvnitř rozechvěla; slyšela o zkouškách, které prokážou zbožnost člověka. Ať už pálením, nebo topením, označily by ji za čarodějnic. „Ale to proroctví, otče...“

„Ano, sám jsem ho slyšel. Slychám toho hodně, když se umírající na smrtelném loži doznávají ke hříchu kacířství.“ Poctil Isolde něčím, co považoval za trpělivý úsměv pro neosvícené. „A to proroctví je samozřejmě falešné,“ vyštěkl a sáhl si do záhybů roucha pro modlitební knihu, „protože jaký blázen by si mohl myslet, že toto dítě může být spasitelem Pryddu?“ Významně si změřil všechny v místnosti. „Muž možná, ale žena?“ Zasmál se a zavrtěl hlavou, jako by sám o budoucnosti něco věděl.

Baron Eaton se obrátil k ženě a novorozeněti zády. „Budeme mít další syny,“ prohlásil pevně a Cleva na lůžku zbledla.

Ale otec William ještě neskončil. Stáhl šňůrku z Clevina krku, hodil ji do ohně a dodal: „Pamatujte na má slova, žádná žena nikdy nezmění chod osudu. Je svatokrádež to tvrdit. A teď se všichni za tu novou dušičku pomodlíme...“